

Ahti Tahvanainen

Rottien klaani

ROTTIEN KLAANI

Ahti Tahvanainen

Rottien klaani

© 2023 Ahti Tahvanainen

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-80-2666-2

1

Aamuöinen luonto vaikutti turvallisen hiljaiselta. Tunkeutuja pysähtyi kuitenkin hetkeksi kuulostelemaan. Mitään normaalia poikkeavaa ei kuulunut, joten se päätti jatkaa matkaansa kohti varuskuntaa ympäröivää aita. Tunkeutuja pujahti sula-vasti aidan alitse, sillä aita oli juuri sopivasti irti maasta. Se eteni pajukkoista ojan uomaa hyödyntäen kohti varuskunnan terveys-asemaa. Tunkeutuja kuuli kauempaa jonkun paukahtavan äänen, joten se pysähtyi pelokkaana. Hämärässä maastossa se tiesi olevansa lähes näkymätön, kunhan vain pysyttelisi paikallaan. Terveysaseman itäpäädyn ikkunassa loisti yksittäinen valo, mutta muutoin rakennus oli vielä pimeänä. Tuo valo tuli terveys-aseman päivystäjän huoneesta, sillä päivystävä lääkintämies oli juuri herännyt aamutoimiinsa.

Terveysasema ei juurikaan kiinnostanut tunkeutujaa, sillä se ei ollut nyt sen kohteena. Muutenkin tuo rapattu kivinen rakennus vaikutti jollakin tavalla kolkon elottomalta ja kylmältä. Tunkeutujalla oli poikkeuksellisen tarkka hajuaisti, joten sen nenään leijui herkullinen tuoksu. Tuo tuoksu tuli varuskunnan muonituskeskuksen padoista sekä sotilaskodin isosta rasvakeittimestä. Muonituskeskuksen väki valmisti parhaillaan aamiaista. Sitä olisi laitettava tarjolle yli kolmelle sadalle nälkäiselle varusmiehelle. Tuo joukko rynnistäisi kohta jonottamaan ruokasalin linjastoille. Sotilaskodin keittiössäkin oli jo työntouhua, sillä siellä paistettiin parhaillaan tuoreita munkkeja.

Tunkeutuja nosti tarkkaa nenäänsä ja lähti etenemään kohti noita houkuttelevia tuoksua. Sillä oli nyt kiljuva nälkä. Nälkä

johtui pitkästä yöllisestä vaelluksesta, ja siitä että se oli raskaana. Se oli joutunut pakenemaan läheiseltä maatilalta, joka ei tuntunut enää turvalliselta paikalta. Tunkeutuja oli kookas emorotta. Se tulisi synnyttämään pian, siksi sen oli löydettävä nopeasti lämmin pesäpaikka. Rotilla ei ole lainkaan ihonalaista rasvakerrosta, joten ne eivät kestä kauan kylmyyttä. Sää olivat nyt muuttuneet kosteiksi ja viileiksi. Tuosta johtuen kylmiin ulkotiloihin ei voinut enää jäädä, mikäli aikoi säilyä hengissä. Perhe oli myös kasvamassa, joten uuden kodin läheisyydessä tulisi olla riittävästi sopivaa ravintoa. Rotta tiesi, että siellä missä on paljon ihmisiä, olisi kaikkia rottien tarvitsemia resursseja. Ihmisten luo hakeutuminen oli emorotalle täysin vaistonvaraista toimintaa. Tuon alkukantaisen vaiston ansiosta rotat ovat levinneet ihmisten mukana ympäri maapalloa.

Emorotta hyödynsi korkeaa ruohikkoa ja eteni sen suojassa kohti suurta kasarmirakennusta. Yhtäkkiä tuosta rakennuksesta alkoi kuulua pelottavaa huutoa, joten rotta jähmettyi jälleen paikoilleen. Huuto johtui varusmiesten aamuerätykseen liittyvästä kuulutuksesta. Varusmiespäivystäjä nousi laiskasti paikaltaan ja saapasteli päättäväisin askelin avaamaan kasarmirakennuksen pääoven. Ovi piti teljetä auki, jotta varusmiehet pääsisivät siitä aamupalalle ja takaisin. Oven sähkölukko oli ollut jo pari päivää rikki, siksi ovi kiilattiin tilapäisesti auki harjanvarrella. Komppanian vääpeli oli jo soitellut tuosta rikkinäisestä lukosta varuskunnan kiinteistöhuoltoon. Puolustushallinnon rakennuslaitos ei kuitenkaan noteerannut yksittäisiä puhelinsoittoja, vaan yritti opettaa asiakastaan käyttämään uusia tietojärjestelmiä. Lukko olisi ollut jo aikaa sitten kunnossa, mikäli työtilaus olisi tehty pyydetyllä tavalla sähköisesti.

Hetkessä kasarmirakennuksessa oli hirveä ryminä. Lähes kolmesataa varusmiestä aukoi peltikaappejaan, etsiessään peseytymisvälineitään. Rautarunkoisista sängyistä lähti narisevia ääniä, kun niitä pedattiin ja siirrehtiin kivilattialla. Peseytymistilojen

kaikki hanat oli avattu, joten veden kohina kantautui ulos asti. Emorotta pelästy i karmea meteliä ja pauketta. Se pinkaisi hurjaan juoksuun, etsien samalla jotakin sopivaa tilapäistä piilopaikkaa. Juostessaan se joutui väistämään varuskunnan portin suunnasta loikkivaa suurta rusakkoa. Emorotta tiesi, että noista isoista jyrssiöistä ei olisi sille mitään vaaraa, sillä ne tuoksuivat kasvissyöjille. Itseään isompaan eläimeen kannatti kuitenkin aina pitää etäisyyttä.

2

Junan jarrut vinkuivat viiltävästi. Se hidasti vauhtiaan Tikkurilan asemalla, ottaakseen kyytiin lisää matkustajia. Kylmä viima heilutti kansanedustaja Riku Korvenkosken pitkän takin liepeitä. Hän odotti rauhassa junan pysähtymistä. Korvenkoski oli keskustapuolueen ensimmäisen kauden kansanedustaja, mutta pelkästään olosuhteiden pakosta. Tuossa puolueessa hänen kannatti nyt olla, mikäli halusi saada mahdollisimman hyvän kannatuksen kotipaikkakunnaltaan Nappolassa. Keskustapuolueella kun sattui olemaan Nappolan maaseutukunnassa selkeästi suurin kannatus.

Korvenkoski oli pesunkestävä ammattipoliitikko, joten ainoastaan puhtaalla äänimäärällä oli hänelle merkitystä. Hänellä ei ollut järkähtämätöntä poliittista vakaumusta, vaan hän oli hakeutunut keskustapuolueen kansanedustajaksi pelkästään päästäkseen eduskuntaan. Korvenkoski olisi voinut aivan yhtä hyvin olla vaikka vihreiden kansanedustajaehdokas ja vastustaa turkistarhausta, mikäli se olisi ollut hänelle äänimäärien kannalta matemaattisesti kannattavaa.

Korvenkosken oli matkustettava junalla, sillä se oli ainoa järkevä tapa päästä kotiseudulle. Lentokyytejä kun ei pieneen eteläpohjalaiseen Nappolan kuntaan kulkenut. Toisaalta hänelle oli nykyisin aivan sama, millä hän matkusti, sillä matkustaminen oli kansanedustajalle ilmaisia. Tavallisesti hän matkusti ekstraluokan junavaunussa, mutta nyt hän oli poikkeuksellisesti valinnut ekoluokan vaunupaikan. Vaalit olivat taas lähestymässä, joten oli hyvä välillä laskeutua kansan tasolle ja hakea kontaktia

mahdollisiin äänestäjiin. Juna oli yleensä erinomainen paikka tehdä vaalityötä, sillä siellä oli aina paljon ihmisiä. Junamatkustaminen oli nyt myös muodissa sen ekologisuuden vuoksi, joten junareissusta saisi jälleen hyvää materiaalia sosiaalisen mediaan. Korvenkoski tiesi, että tämä oli nyt sitä aikaa, kun piti tervehtiä kaikkia ja kuunnella osallistuvasti rahvaan kansan pienimpiäkin murheita. Äänestäjiä kannatti nyt myötäillä, ja olla heidän kanssaan samaa mieltä, sillä jokainen ääni oli nyt tärkeä.

Junan ovi avautui, mutta Korvenkoski antoi kohteliaasti tietä takanaan olevalle keski-ikäiselle rouvalle. Rouvalla oli mukanaan suurikokoinen dalmatialainen. Normaalisti Korvenkoski ei olisi ollut näin kohtelias, mutta nyt kannatti vähän näytellä. Korvenkoski ei pitänyt lainkaan eläimistä, sillä hän oli lähes kaikille eläimille allerginen. Hän tiesi kuitenkin äänestäjäkunnassa olevan todella paljon koiraihmissiä, joten hän päätti käyttää tilaisuutta hyväkseen.

– Onpa siinä upea koira. Taitaa olla oikein näyttelyvalio?

– No, meidän Hector on kyllä ihan muotovalio, koiranomistaja vastasi ylpeänä.

– Sitä arvelinkin, kun sillä on noin sopusuhtaiset nuo linjat. Onpa hänelle annettu hieno nimi, Korvenkoski totesi ja katsoi ihailevan näköisenä dalmatialaista.

Korvenkoski pyrki antamaan asiantuntevan ”koiramies” vaikutelman, vaikka oikeasti hän ei tiennyt koirista yhtään mitään.

– Olenko kenties nähnyt teidät jossakin? rouva tiedusteli uteliaana.

– No, olen keskustapuolueen kansanedustaja, joten naama on varmaan kulunut tiedotusvälineissä liikaakin. Voisinko ottaa yhteiskuvan Hectorin kanssa? Minä kun olen niin koiraihmissiä. Toki kissatkin ovat ihan mukavia.

– Kyllä se vaan sopii, rouva sanoi hymyillen.

Yhteiskuvia napsittiin heti junan eteisessä, niin että touhu tukki hetkeksi junan käytävän. Tuolla tavalla Korvenkoski sai äänestävän kansan huomion.

– Voinko käyttää tätä kuvaa. Hector on niin upea, Korvenkoski kysyi kohteliaasti.

– Ilman muuta Hectorin kuvaa voi aina käyttää, rouva vastasi ilahtuneena.

Korvenkoski harppoi hyvillä mielin ekoluokan ikkunapaikalleen, joka olikin melkein vaunun toisessa päässä. Matkalla hän avusti yhtä mummoa ja nosti hänen laukkunsa ylähylylle. Mummolle olikin todella painava laukku. Laukussa tuntui olevan jotakin kilisevää lasimateriaalia. Käytäväpaikka oli jo varattu, sillä siinä istui nuorehko nainen. Hän vaikutti opiskelijalta, sillä hänellä oli jokin paksu kirja kädessään. Nainen tutki tarkkaavaisen näköisenä kirjaa, ja teki siihen kynällään merkintöjä. Korvenkoski tervehti vieruskaveriaan aurinkoisesti ja siirtyi anteeksipyydellen paikalleen.

– Mihinkäs sitä ollaan matkalla, jos sitä saa nyt tiedustella? Korvenkoski kysäisi rennosti.

– Tampereelle, vieruskaveri vastasi todella kuivasti ja nyrpisti samalla nenäänsä.

Vastauksesta Korvenkoski päätteli, että matkakumppani ei ollut nyt juttutuulella. Hän varmaan halusi keskittyä opintoihinsa. Muutenkin oli aivan turha jatkaa keskustelua, sillä vieruskaveri ei ollut Vaasan vaalipiirin alueelta. Tamperelaisella opiskelijalla ei ollut nyt Korvenkoskelle suurta arvoa. Korvenkoski syventyi hetkeksi räpläämään kännykkäänsä. Pian olivatkin onnistuneet yhteiskuvat koiran kanssa somessa. Tykkäyksiäkin alkoi tulla mukavaan tahtiin, mikä nosti kivasti matkatunnelmaa. Hän oli hyvällä mielellä, sillä junamatka rahvaan kansan keskellä oli osoittautunut hyväksi ideaksi.

Korvenkoski ihmetteli hieman ekoluokan vaunujen tunkkaisuutta, sillä hänen nenäänsä tunki todella epämiellyttävä haju.

Itse asiassa, tuo ällöttävä haju oli jotenkin tuttu. Hän ei kuitenkaan muistanut, missä oli haistanut tuon hajun aiemmin. Valkosipulin tuoksu se ei kuitenkaan ollut, siitä Korvenkoski oli aivan varma. Ikävä tuoksu tuli läheltä, joten se leijaili mahdollisesti hänen nyrpeästä vieruskaveristaan.

– Teillä on siinä opinnot todella hyvässä vauhdissa. Opiskelin itsekin aikanaan junamatkoillani Helsinkiin. Junassa kun pystyy todella hyvin keskittymään, Korvenkoski totesi osallistuvasti.

Vieruskaveri ei vastannut kommenttiin sanallakaan, vaan tutki edelleen yrmeänä kirjaansa. Aamukahvi olivat jääneet Korvenkoskelta väliin, joten hän lähti anteeksipyydellen kohti ravintolavaunua. Siellä saisi kupposen kahvia ja voisi hyvässä lykyssä kohdata potentiaalisia äänestäjiä. Matkalla hän ihmetteli junan käytävän lattian likaisuutta, mutta nythän ei oltu missään ekstraluokassa, joten epäsiisteys kuului varmaankin hintaan. VR:llä näytti menevän todella huonosti, kun ei ollut riittävästi henkilöstöä siivoamaan paikkoja.

Ravintolavaunussa Korvenkoski liittyi pitkään kassajonoon, jutustellen rennosti jonottavan kansan keskuudessa. Hän osti silivoileivän ja ison kupin kahvia. Hän siirtyi keskeiselle seisomapaikalle nauttimaan kahvihetkestä. Muutama selfie piti välillä napata kännykällä ravintolavaunun tunnelmasta. Kahvia särpiessään hän laittoi uuden päivityksen someen: ”Näin sitä matkustetaan vastuullisesti junalla. Ekoluokka rules!” Kahvi maistui hyvältä, mutta ravintolavaunun tunkkainen haju haittasi hieman muuten hyvää makuelämystä. Viereisellä paikalla seisova vanhempi naishenkilö katsoi Korvenkoskea oudon paheksuvasti.

”Eipä taida olla rouva keskustapuolueen kannattajia”, Korvenkoski ajatteli paksunahkaisesti. Kansanedustajana hän oli jo tottunut siihen, että kaikki eivät hänestä pitäneet. Varsinkin kaupunkilaiset tuntuivat suorastaan vihaavan Korvenkosken edustamaa puoluetta.

– Hyvää huomenta! Tarkastetaan kaikkien liput! kaikui ravintolavaunussa konduktöörin monotooninen ääni.

Korvenkoski näytti tarkastajalle matkalippunsa QR-koodia ja katsoi häntä samalla arvostavasti silmiin. Korvenkoski tiesi, että äänestäjät arvostivat katsekontaktia. Tuo temppu oli opetettu hänelle keskustapuolueen tilaamassa viestintävalmennuksessa. Tarkastaja puolestaan katsoi Korvenkoskea päästä varpaisiin ja pyöritti päätään, mutta ei sanonut mitään. Tarkastaja totesi lipun olevan kunnossa, joten hän jatkoi reippaalla askeleella eteenpäin.

Korvenkoski ihmetteli ihmisten nuivaa käytöstä ja yritti pohdita sille selkeää syytä. Ongelma saattoi johtua puolueen vaaliteemoista, joita hän kansanedustajaehdokkaana joutui välillä puolustamaan. Korvenkoski oli juuri ottanut somessa kantaa turkistuottajien puolesta, joten se saattoikin olla paha virhe. Sisimmässään hän ei itsekään pitänyt kettutarhauksesta, mutta potentiaaliset vaalipiirin äänestäjät kannatti kuitenkin aina huomioida kaikissa kannanotoissa. Käytöksen syynä saattoi myös olla tuoreen vaalikyselyn tulokset, joissa keskustapuolueen kannatus oli vahvasti laskusuunnassa. Ihmisillä kun oli taipumusta hyljeksiä tappiolla olevaa ja olla voittajan puolella.

Kahvit oli juotu ja kansalle näyttäydytty, joten Korvenkoski suuntasi hyväntuulisena kohti omaa vaunuaan. Kävellessään hän hämmästeli edelleen vaunun lattian likaisuutta. ”Kyllä VR:n toimintaa pitäisi tukea jatkossa paremmin”, hän ajatteli. Tarkemmin katsottuna lattian likaisuus johtui sottaista jalanjäljistä. Korvenkoski tajusi, että kyseessä ei ollut multa, vaan lantaiset kengät, joilla joku idiootti oli tallustanut pitkin junan käytäviä. Hän eteni päättäväisin askelin kohti omaa istumapaikkaansa, vältellen noita ikäviä merkkejä lattiassa. Jäljet näyttivät päättyvän juuri sille penkkiriville, jossa hänen vieruskaverinsa istui. Korvenkoski siirtyi anteeksipyydellen paikalleen, opiskelijan katsoessa häntä syyttävästi. Korvenkoski istuutui ja vilkaisi kenkiinsä. Ne olivat kauttaaltaan jonkin ruskean aineen sotkemat.

Häpeä valtasi nopeasti mielen, sillä hän tajusi, että hän oli jossakin vaiheessa astunut tuoreeseen ja isoon koiranpaskaan. Kävellessään hän oli sotkenut junan käytävän koiran jätöksellä. Tuota haisevaa tavaraa oli sitten kulkeutunut ravintolavaunuun asti.

Korvenkoski tajusi mitä oli tapahtunut. Hänen silmiinsä piirtyi kookas dalmatialainen, joka oli kyykkinyt hänen edessään, kun hän oli noussut junaan. ”Siinä oli sitten palkka kohteliaisuudesta”, Korvenkoski ajatteli. Hän siirsi hitaasti kenkiään mahdollisimman kauas vierustoveristaan ja päätti olla täysin liikkumatta ainakin Tampereelle saakka. Tuo ei parantanut merkittävästi tilannetta, sillä muutama hyvän kokoinen koiran kakkapökäle oli aiemmin tippunut näyttävästi vieruskaverin jalkojen viereen. ”On muuten viimeinen kerta, kun menen ekoluokkaan”, Korvenkoski teki pikaisen päätöksen. ”Paluumatkan junalippu pitää vaihtaa ensi tilassa ekstraluokkaan”, hän jo suunnitteli.

Junamatka Tampereelle tuntui kestävän nyt ikuisuuden, mutta onneksi syy ihmisten nuivaan käytökseen selvisi. Oli huojentavaa tietää, että kyse ei ollut huonoista vaaliteemoista. ”Tästhän voisi kehittää muutaman hyvän vaalilauseen”, Korvenkoski jo mietti: ”Maaseutua ei voi tuoda. Saatamme haista joskus paskalle, mutta sehän on vain puhdasta rehellisyyttä.”

– Saavumme Tampereelle, tuttu naisääni kuulutti vihdoin junan kaiuttimesta kolmella eri kielellä.

Vieruskaveri poistuikin matkatavaroineen yllättävän nopeasti junavaunun eteiseen. Turhia viivyttelemättä Korvenkoski ryntäsi junan vessaan, jossa hän pesi kenkensä jälleen edustuskuntoon. Ulkoisesti tarkasteltuna niistä tuli jälleen uuden veroiset. Hänen oli valmistauduttava tapaamaan Vaasan vaalipiirin uskollisia äänestäjiä. Puolen päivän aikoihin juna saapuisi eteläpohjalaiseen Nappolan kuntaan, joka sijaitsi Korvenkosken vaalipiirin keskeisellä alueella. Hän oli syntyperäinen Nappolalainen, joten edellisellä vaalikaudella hän oli tullut valituksi juurikin pienen kotikuntansa keskitettyjen äänien turvin.

Varsinaiselta ammatiltaan Korvenkoski oli paikallisen peruskoulun rehtori ja matematiikan opettaja. Kansanedustajan tehtävistään johtuen, hän oli tuosta virasta nyt virkavapaalla. Moni paikallinen olikin sitä mieltä, että Korvenkoski oli huomattavasti parempi kansanedustajana kuin matematiikan opettajana. Tulevien eduskuntavaalien alla Nappolassa pyörikin yleinen humoristinen vaalilause: ”Turvaa lapsillesi kunnan opettaja. Äänestä Korvenkoski eduskuntaan.”

Junamatka oli Korvenkoskelle tärkeä vaalikiertueen avaus. Aamupäivällä oli sovittu tapaaminen paikallisen kunnan johdon kanssa. Nappolan kunnanjohtaja olikin Korvenkoskelle jo hyvä tuttu. Matkan pääkohde oli kuitenkin paikallinen varuskunta, sillä siellä oli paljon potentiaalisia äänestäjiä, joiden joukossa saattoi olla vielä käännytettäviä. Korvenkoski tiesi, että varuskunnan henkilöstön joukossa oli muualta siirtynyttä ”kokenusväkeä”, joiden poliittinen kanta ei ollut muodostunut äidinmaidossa. Syntyperäiset Nappolalaiset, kuten Korvenkoski, kutsuivat tuota kirjavaa sakkia leikkisästi ”junantuomiksi”. Vaalien lähestyessä heidät kannatti kuitenkin hetken huomioida täysin tasavertaisina kuntalaisina, koska heilläkin oli yhtäläinen äänioikeus.

Emorotta lähestyi arvioiden herkullisten tuoksujen lähteenä olevaa suurta rakennusta. Tuo rakennus oli Nappolan varuskunnan huoltorakennus. Nopeasti tarkasteltuna kohde vaikutti todella lupaavalta. Tuohon lämpimän näköiseen kiinteistöön piti ehdottomasti päästä tutustumaan, sillä hajusta päätellen siellä vaikutti olevan myös ravintoa kasvavan perheen tarpeisiin. Rotta lähti heti kiertämään betonielementtistä rakennusta, etsien samalla sopivaa sisäänmenoaukkoa. Voimistelusalin nurkalla emorottaa vihdoinkin onnisti. Kivijalan tuntumassa roikkui arkkitehdin suunnittelemla koristelaudoituksia. Kyseiset ruskeat laudoitukset ulottuivat rakennuksen ullakolle saakka. Laudoituksen alle

oli suunniteltu reilu tuuletusrako, jotta puurakenteet pysyisivät kuivina. Rotta mahtui helposti tuohon tuuman vahvuiseen rakkoon, joten se lähti heti kiipeämään kohti huoltorakennuksen ullakkotiloja. Koristelaudoituksen tuuletusrako oli kuin tehty täysikokoiselle rotalle. Varsinaiseen ullakkotilaan pääsi pujahtamaan helposti, kattotuolin sivuun jääneestä reilusta aukosta.

Emorotta oli tyytyväinen, sillä ullakkotilat vaikuttivat todella lämpimiltä. Huoltorakennuksen ullakko ei ollut virallisesti lämmin tila, mutta se oli kuitenkin melko lämmin. Seitsemänkymmentäluvulla rakennetun rakennuksen yläpohjan eristeissä oli aikanaan säästeltä, joten suuren rakennuksen tuottama lämpökuorma huokui ullakolle. Yksityiskäytössä kyseistä lämpöhukkaa ei olisi mitenkään hyväksytty. Varuskunnassa oli hehtaaritolkulla vastaavanlaista vanhaa rakennuskantaa. Yksittäisen rakennuksen lämpöhukka oli vain yksi pieni puro suuressa kossessa. Varuskunnan kiinteistöjen ylläpitoon osoitettiin rahoitus arvioidun kulutuksen mukaan, joten energiatehokkuus ei kiinnostanut oikeasti ketään. Mikäli sattui välillä tulemaan hieman kylmempi talvi, niin syntyneisiin lisäkustannuksiin osoitettiin aina riittävä lisärahoitus.

Emorotta teki nopean kierroksen ullakkotilassa. Se vaikutti ullakkotilan yleisilmeestä, sillä se oli aina pitänyt pienestä epäjärjestyksestä. Vuosien saatossa ullakolle oli kasaantunut tarpeettomaksi käynnyttä rojua, kuten tuoleja, pöytiä, arkistokappeja ja liikuntavälineitä. Lattialla lojui pölyinen fax-laite sekä iso pino kellastunutta kopiopaperia. Kyseinen paperilaatu ei kelvannut enää kenellekään, joten se oli kannettu ullakolle pitkäaikaissäilytykseen. Parasta oli kuitenkin se, että yläpohjan lämmöneristys oli harmaata kivivillaa, jonka emorotta tiesi todella hyväksi ja lämpimäksi rakennusmateriaaliksi.

Syksyinen sade ropisi jo melko kovaaäänisesti pistooliradan ampumakatoksen peltikattoon. Pistooliradalla oli yhteensä kaksikymmentä ampumapaikka, ja jokainen niistä oli nyt täytetty. Kohdistuslaukaukset oli juuri ammuttu paikallaan oleviin tauluihin. Seuraavaksi olisi vuorossa kaikille sotilaille pakollinen pistooliammunnan kilpasarja. Kilpailusuoritus ammuttaisiin nopeina parilaukauksina kääntyviin tauluihin.

Yksi ampuja erottui hyvin joukosta, sillä hän oli pitkäkökö ja todella hoikka. Hän oli luutnantti Jarmo Mäki. Hänen kasvonsa olivat kalman kalpeat, ja hän näytti huojuvan paikallaan. Huojuminen ja kalpeus johtuivat kovasta jännityksestä sekä kilpailutilanteesta. Hän oli niin hermostunut, ettei tiedostanut kiihtyvää sadetta tai edes sateen ropinaa. Hän kuuli vain sydämensä äänen ohimoillaan. Ammunnoissa olisi vaadittu rauhallista sykettä, mutta Mäellä ei ollut minkäänlaisia kilpailuhermoja. Sydän tuntui tulevan kohta rinnasta ulos, ja pulssi hakkasi hillittömän tiheään. Hän epäili jo hetken saavansa sydänkohtauksen.

Ampujien edessä oli kaksi valmisteltua lipasta. Toisessa lipaassa oli neljä patruunaa ja toisessa kuusi. Ampuja sai itse valita, kumpaa lipasta ensin käytti.

– Lataa! kuului ammunnan johtajan tiukka komento.

Kova hermopaine lukitsi hetkeksi Mäen ajatustoiminnan. Näkökenttäkin tuntui hieman kaventuvan. Syrjäsilmillä hän seurasi vieruskavereitaan ja pyrki tekemään täsmälleen samat toimenpiteet. Tuo oli pitkän sotilasuran aikana opittu toimintamalli. Tuolla tavalla hän oli aiemminkin selvinnyt vastaavanlai-

Vahvalla huumorilla höystetty kertomus luonnon ja ihmisten kohtaamisesta. Varuskuntaan tunkeudutaan aamuyön tunteina. Tunkeutujat ovat pieniä eläinkunnan edustajia. Pian alkaa tapahtua asioita, joilla on kauaskantoisia seurauksia. Mikään ei jää täysin ennalleen.

Lukija pääsee nauramaan virkamiehille, poliitikoille ja itselleen.

Naurettavan mukaansa tempaava tarina, joka pitää lukijan otteessaan.

9 789528 026662